

get forskjellig Maade, og navnlig stille det saaledes, at det i det ene Tilfælde bliver udrebet helt eller delvis af Stattekassen, og at der i det andet Tilfælde kan aabnes mer eller mindre sikker Udgang til at faae et Tilskud af den Kasse, som ikke er Stattekassen, og hvis Midler overhovedet staa til friere Raadighed for den større Kommunes Bestyrelse. Svad jeg her har udtalt, gjælder selvfølgelig kun om Landkommuner, da der jo som bekendt i Kjøbstæderne ikke er Noget, der svarer til en Amtsfattigkasse. Det forekommer mig, at det heller ikke vilde være heldigt, om man i Stedet for Amtsfattigkassen satte „Amtsfattigkassen og eventuelt Amtsrepartitionsfondene“, thi derved udviser man, forekommer det mig, fuldstændig Forskjellen mellem disse to Klasser, og man kan forsaavidt lige saa gjerne ophæve Amtsfattigkassen og lade dens Midler, hvis den har nogle, gaa ind som Kapital under Amtsrepartitionsfonden. Jeg sætter særdeles megen Pris paa den friere Raadighed over nogle af Midlerne, som man i de større Kommuner har over Amtsfattigkassens Midler, og jeg vil nødig se Amtsfattigkassen ophævet eller gaa op i Amtsrepartitionsfonden. Jeg nærer heller ikke den Frygt, som den ærede Minister vedkjendte sig, at der ikke i Amtsfattigkassen vil være tilstrækkelige Midler til at afholde de Udgifter, som man i Vædringsforlaget under Nr. 80 har henlagt til den, dels som indtil en vis Grad tvungne og dels som frivillige; thi naar jeg ser hen til, at Amtsfattigkasserne have maattet udrede en ikke ubetydelig Del af de Udgifter, som nu ere paalagte Amtsrepartitionsfondene, saasom Udgifter til Døvsomme, forekommer det mig at være i det Mindste i høi Grad sandsynligt, at der vil være tilstrækkelige Midler tilstede for Fremtiden i Amtsfattigkasserne til en friere Benyttelse. Jeg beklager, at jeg ikke har været forsynlig nok til at medbringe de statistiske Oplysninger, som selvfølgelig ere tilstede om Amtsfattigkassernes Status, dels om deres Kapitaler og dels om deres gennemsnitlige Indtægter, men jeg kan kun sige, at for den Kredses Vedkommende, som er mig nærmest bekendt, vil den endelige Vedtagelse af de Forslag, som Landstinget vedtog igaar under Kapitel 6, lette Fattigkassen for en Udgift af herved 3,000 Rd. for et Amts Vedkommende, saaledes at jeg for dette Amts Vedkommende er fuldstændig overbevist om Nødtigheden af min Forudsætning, og jeg har ikke nogen særlig Grund til at antage, at Forholdet skulde være væsentlig forskjelligt i de andre Amter.

Indenrigsministeren: Det er mig forsaavidt overmaade kjær at høre det ærede Medlem bekræfte, at den Tanke ogsaa har været tilstede i Udvalget, at det mulig kunde være nyttigt at paahbyde, at disse Arbeidsanstalter skulde bringes tilveie; men det forekommer mig, at, naar der virkelig er en Erkendelse af Nødvendigheden

og Nødtigheden af, at de ere der, og tillige en Formening om, at der paa de fleste Steder vil være tilstrækkelig Villighed til at staa dem, har det saa meget mindre at betyde, om man i Lovens sætter et Paalæg ind, for at tvinge dem, som maatte være uwillige til at gjøre disse Offre. Jeg kan heller ikke rigtig erkjende, at det ligger i mine Udtalelser, saa lidt som det ganske vist kan komme uden yderligere Tilføielse til at ligge i Udvalgets Vædringsforslag, at deraf, at et saadant Paalæg fandt Sted for Amtsraadsfredens Vedkommende — thi Andet er her ikke Tale om — ogsaa med Nødvendighed skulde følge, at det Samme skulde paalægges samtlige Kjøbstæder, alene af den Grund, at begge sortere under Indenrigsministeriet. Jeg tror ikke, at der er saamegen Nødvendighed for et saadant Paalæg i Kjøbstæderne som paa Landet, og det væsentlig af den Grund, at Fattigbyrden ligger Kjøbstadsbestyrelsen meget nærmere, saaledes, at de allerede forlangt der have begrebet, at det var en meget virksom Maade for dem at bestyre Fattigvæsenet paa at indrette Arbeidsanstalten; jeg tvivler ikke paa, at i mange, ja maaste de fleste af de større Kjøbstæder findes der saadanne Anstalter, og for de mindres Vedkommende ser jeg virkelig ikke, hvad der skulde være i Veien for selv om det ikke maatte blive Tilfældet, som det ærede Medlem pegede paa, at man kunde være flere om Oprettelsen og Anlæggelsen, at dog ogsaa Kjøbstæderne kunde faae Lov til at bruge Amts-fattiganstalterne, selvfølgelig mod den af Amtet fastsatte Betaling for Benyttelsen af dets Anstalt. Jeg er vedvarende af den Mening, at det vistnok vilde være det Rette at indføre Forpligtelsen til at indrette disse Anstalter, selvfølgelig ikke for hver Kommune, men for en saadan Omkreds, at de ikke blive altfor langt fra den enkelte Kommune. Jeg taler ikke om Forsørgelsesanstalter; thi med Hensyn til dem tror jeg, at man gjerne kan lade det bero ved, hvad der maatte komme frem ved Frivillighed, og lade det bero ved, hvad de enkelte Kommuner maatte gjøre. Jeg deler desværre ikke det Haab, som det ærede 2det Medlem for 9de Kredes (Estrup) havde, at Amtskassen skulde være tilstrækkelig til at udrede de Udgifter, som i § 00 er den paalagt, og jeg vil sige, at det forekommer mig, at de Bemærkninger, han fremsatte, egentlig talte mere rettede imod selve § 00, saaledes som den er foreslaet af det ærede Udvalg; thi Forpligtelsen til at yde Bidrag paahviler dem isølge Udvalgets Forslag, og Grunden, hvorfor jeg ønsker Bidraget bragt over helst paa Amtsrepartitionsfonden, som man altid er sikker paa har Evne, er Dnket om at kunne være sikker paa, at denne Forpligtelse, hvis Berettigelse man erkjender, ogsaa kan opfyldes, og at det ikke skulde blive til Intet derved, at Amtsfattigkassen ikke havde Midler til at fyldestgjøre dem. Jeg har som sagt den Frygt, at dersom man vil lade disse Udgifter, — der jo i denne Form i det